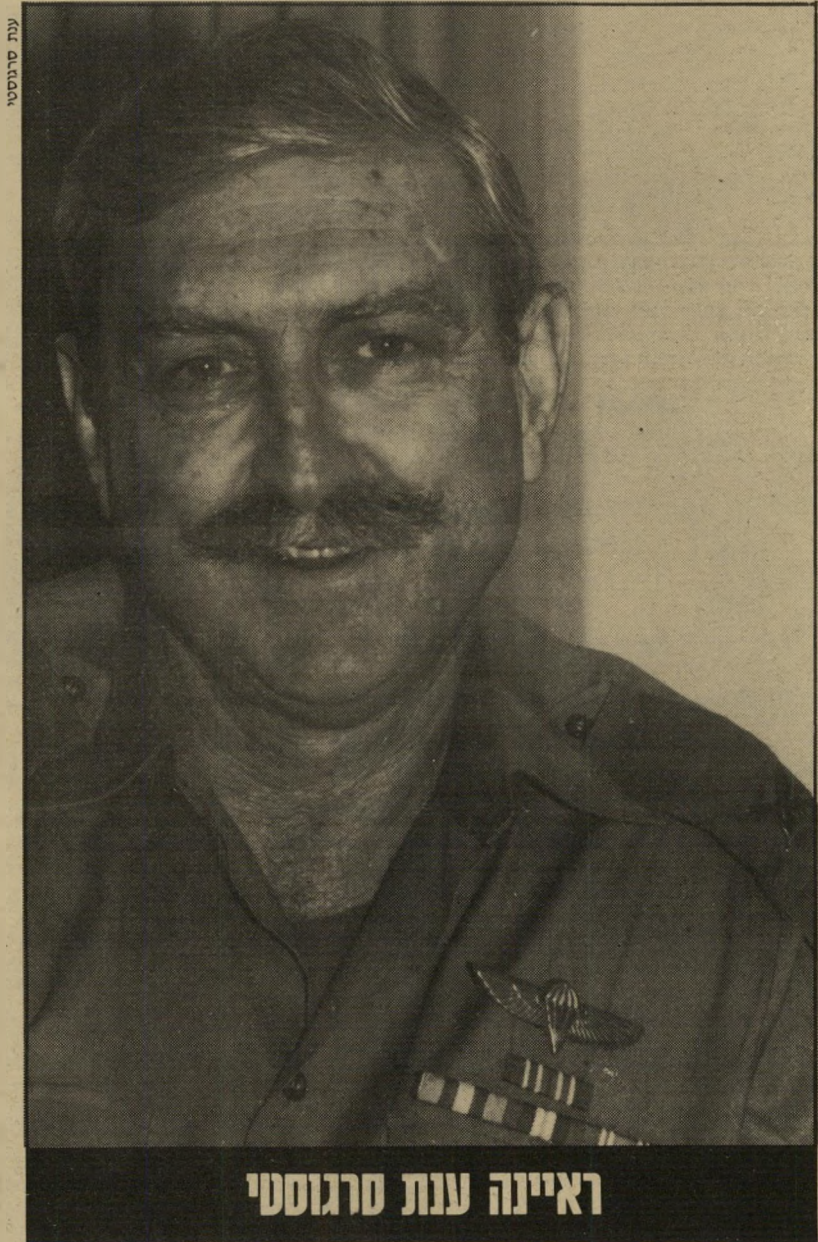

תת־אלוף יצחק שני, הצנזור הראשי, מסביר את המדיניות הרשמית של הצנזורה, את דרך עבודתו עם העיתונות המקומית, הזרה והמיזרח־ירושלמית, ואת מדיניות ההענשה כלפי מפיד־חוק

„בדרך כלל, צנזורה ודמוקרטיה לא הולכות ביחד. פה, למרות הכל, זה הולך ביחד”

„לפי החוק יש לצנזור מה שמגדירים המון כוח, ואני מגדיר סמכות וחובה בהתאם לחוק”

„אני לא יודע אם אני אוהב את המיקצוע. אני יכול לומר שאני מאוד נהנה מחפיקידי”

ענת סרגוסטי

„ההחלטות שלך, צריכות להיות נכונות, כי אתה נתון כל היום תחת מישקפיים של כל העיתונות”

„לא עולה בדעתי מיקרה מסויים שבו הצטערתי על החלטה שקיבלתי, אבל לא תמיד אני מרוצה”

„בהחלה הצנזורה פסלה את דבר הימצאותו של ועננו בארץ, ואחרי־כך היתה הודעה של הממשלה”

ראיינה ענת סרגוסטי

„אני לא חושב שתפקידי

מפחיד אנשים!”

אכן מורסמו בחוץ. כל מי שנתקל בשני אומר עליו שהוא איש נחמד. יש לו עיניים כחולות, שפם וחיוך נעים. כשהוא מדבר, הוא מנסה להסביר את דבריו בבהירות המירבית. הוא שונא הכ־ללות ושונא אי־דיקוים, ומבהיר זאת לעיני תים קרובות במהלך הראיון. הוא יושב במיבנה הנראה כמו טלאי של בניין בתוך שטח הקיריה בתל־אביב. יש לו חדר בינוני בגודלו, המסודר והמרוהט כמו אלפי חדרים־מפקדים אחרים בצה״ל: יש בחדר שני שולחנות הניצבים זה לזה, בצורת האות האנגלית טי. השולחן שלו היה בעת הראיון נקי מניירות. לצידו יש מכשיר־

פרשת השב״כ, פרשת מכירת הנשק לאיראן על שלוחותיה השונות, פרשת תת־אלוף (מיל) אברהם ברעם ואחרות – נתקלו בבעיה מעניינת עם הצנזורה. במשך תקופה מסויימת פסל הצנזור כל ידיעה הנוגעת לפרשיות אלה, והדברים יכלו לראות אור בעיתונים בארץ רק אחרי שפורסמו תחילה בחו״ל ובאו לדפוס בארץ רק בצורת ציטוט מעיתונים זרים. בקרב העיתונאים התהלכה בדיוחה שאמרה שאפשר בעצם לפרסם כל דבר, אם שמים מרכאות בתחילת הידיעה ובסופה, ומציינים כאילו הדברים פורסמו בעיתון מסויים בחו״ל. מובן שהדברים אינם כך, ובצנזורה בודקים היטב אם הדברים

לפני קוראי העיתונים ומאזיני הרדיו והטלוויזיה בישראל. רוב העיתונים היומיים היהודיים בישראל מחוייבים להעביר לאישור הצנזורה רק חומר הנוגע לנושאים ביטחוניים רגישים, או אחר, לפי דרישה־מראש של הצנזורה. זה כולל גם את הרדיו והטלוויזיה, אך לא את העולם הזה ועיתונים ערביים, החייבים להגיש את הכל. הצנזור הוא המחליט הבלעדי, לפי החוק. החוק אינו חוק של מדינת־ישראל, אלא „תקנות לשעת־חירום” משנת 1945. כלומר מימי המנדט הבריטי. עיתונאים בארץ, שעסקו בשבועות האחרונים בפרשיות הגדולות – פרשת ועננו,

בדרך־כלל אין העולם הזה נותן למרו־איינים לקרוא את החומר העומד להתפרסם בעיתון. במיקרה הספציפי הזה, בראיון שנערך עם תת־אלוף יצחק שני, הצנזור הצבאי הראשי, אין הכלל הזה חל. שני יקבל את החומר לשולחנו, ביחד עם כל שאר החומר שבגליון זה של העולם הזה, ויקרא אותו בתוקף תפקידו. אמרתי לו שהוא יכול לשנות בראיון דברים הנראים לו לא־נכונים. הוא היה עדין מאוד והסביר שהוא לא נוהג לעשות כך, אבל אם ימצא דברים עובדתיים לא־נכונים, הוא יעדיף להעמיד אותי על טעותי בשיחה אישית בטלפון, ולא לתקן אותם בכתב־היד. בשבועות האחרונים נדמה כאילו יש איש אחד במדינת־ישראל שעל פיו ישק דבר, איש אחד המחליט מה מותר לציבור בישראל לדעת. עד כמה מותר לפרסם ולהעמיק בפרשיות הגדולות המסעירות את המדינה כבר שבועות רבים. איש אחד שכל סודות המדינה, השמורים ביותר, מתוחים לפניו והוא, במחיות־מתמת, פותח או סוגר אותם